

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 25 października 2019 roku J. B. wniósł przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w W. o zapłatę kwoty 5.100 złotych z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 30 grudnia 2018 roku, a także kosztów procesu wg norm przepisanych.

Powód jako nabywca wierzytelności od poszkodowanego zdarzeniem drogowym, którego sprawca był ubezpieczony od odpowiedzialności cywilnej u pozwanego, dochodzi dopłaty do odszkodowania za szkodę w pojeździe. Powód niniejszym pozwem dochodzi części roszczenia z tytułu kosztów naprawy, wskazując, że zgodnie z kalkulacją naprawy koszty te powinny wynieść 18.754,79 zł, zatem do dopłaty pozostaje jeszcze kwota 7.733,45 zł.

Nakazem zapłaty z dnia 30 grudnia 2019 r. Sąd uwzględnił żądanie powoda.

Pozwany złożył sprzeciw i wniósł o oddalenie powództwa oraz zasądzenie kosztów procesu wg norm przepisanych. Pozwany podniósł zarzut zawyżenia kosztów naprawy ustalonych przez powoda oraz zakwestionował zakres naprawy. Wskazał, że mimo złożonej oferty, poszkodowany nie zdecydował się na przeprowadzenie naprawy w sieci warsztatów współpracujących z pozwanym oraz że w przypadku naprawy odszkodowanie winno być ustalone o rzeczywiście poniesione koszty.

W toku procesu strony podtrzymały swoje dotychczasowe stanowiska.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 28 listopada 2018 roku doszło do zdarzenia drogowego, w wyniku którego uszkodzony został pojazd marki M. (...) klasa o numerze rejestracyjnym (...) należący do A. B.. Sprawca szkody posiadał obowiązkowe ubezpieczenie OC u pozwanego. Poszkodowana zgłosiła szkodę pozwanemu, który po przeprowadzenie postępowania likwidacyjnego przyznał na podstawie kosztorysu odszkodowanie w kwocie ogółem 11.021,34 zł.

Niesporne, a nadto:

- decyzja z wyceną – k. 16 -18, 9-14;

Dnia 6 maja 2019 r. A. B. zawarła z powodem umowę cesji wierzytelności, na podstawie której przelała na powoda wszelkie prawa do odszkodowania przysługujące mu w stosunku do (...) Spółki Akcyjnej w W. z tytułu przedmiotowej szkody komunikacyjnej.

Niesporne, a nadto:

- umowa k. 25.

Zgodnie z kalkulacją naprawy powoda z dnia 29 maja 2019 r. koszty naprawy ww. M. wynoszą 18.754,79 zł brutto.

Niesporne, a nadto:

- kalkulacja k. 21-24.

Koszt naprawy pojazdu marki M. nr rej. (...) w zakresie uszkodzeń będących wynikiem zdarzenia z dnia 28 listopada 2018 r. i przy użyciu do naprawy wyłącznie nowych, oryginalnych części zamiennych sygnowanych logo producenta pojazdu wynosił 19.001,45 zł brutto.

Koszt naprawy ww. pojazdu z użyciem dostępnych ówczasie części oryginalnych klasy O, Q (kierunkowskaz prawy) i alternatywnych części zamiennych w jakości P (zestaw naprawczy oszklenia) pozwalający na pełne przywrócenie pojazdu do stanu sprzed szkody wynosił 18.721,01 zł brutto.

Dowód:

- opinia biegłego sądowego W. S. k. 63-79.

Stan faktyczny w niniejszej sprawie w zakresie, zasadniczo był bezsporny, a ponadto został oparty o przedłożone dokumenty, których autentyczności strony nie kwestionowały, wyciągając jedynie odmienne wnioski. Wyliczając wartość kosztów naprawy pojazdu, Sąd oparł się na opinii biegłego sądowego, zważywszy że strony oszacowały wartość szkody na podstawie własnych kalkulacji, stanowiących dokumenty prywatne (art. 245 k.p.c.). Biegły sporządził opinię wariantową, również przy użyciu dostępnych części zamiennych klasy (...) oraz alternatywnych we wskazanym zakresie. W sposób logiczny wyjaśnił zasadność oszacowania kosztów naprawy w drugim wariantcie, tj. przy użyciu dostępnych części jakości Q i alternatywnych jakości P, z uwagi na 9-letni wiek pojazdu i jego znaczny przebieg, przez co można go uznać za w istotnym stopniu wyeksploatowany. Wskazał, że uwagi w zakresie jakości części klasy P nie dotyczą części pomocniczych jak zestawy montażowe, do których zalicza się zestaw montażowy szyby bocznej. Stąd technicznie możliwe i ekonomicznie uzasadnione było użycie do naprawy pojazdu we wskazanym zakresie dostępnych części jakości Q i alternatywnych, jakości P. Biegły uwzględnił wcześniejsze uszkodzenia, mając związek z przedmiotowym zdarzeniem, stosując metodę (...) w wysokości 50% dla lakierowanego elementu (pokrywa wlewu paliwa). Zwrócił uwagę, że wyliczone tak koszty naprawy praktycznie pokrywają się z wycenieniami w kalkulacji załączonej przez powoda. Metodologia przyjęta przez biegłego nie może budzić zastrzeżeń, dlatego sąd uznał opinię za w pełni wartościowy materiał dowodowy. Strony opinii nie kwestionowały.

Sąd zważył, co następuje:

Mając na uwadze, że powód dochodził części roszczenia, powództwo okazało się w całości zasadne.

Podstawę prawną żądania pozwu stanowi art. 822 § 1 i 2 k.c.

Legitymacja powoda do dochodzenia roszczeń na własną rzecz nie była kwestionowana przez pozwanego. Wynika ona z umowy cesji oraz z art. 509 k.c. Sąd odnośnie do legitymacji czynnej powoda wynikającej z umowy przelewu w pełni podziela argumentację prawną wyrażoną w wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie VIII Wydział Gospodarczy z dnia 23 stycznia 2020 r., sygnatura akt VIII Ga 536/19, niepubl. W ocenie sądu wymienione w art. 509 k.c. elementy przelewu wiarygodności zostały zawarte w umowie cesji załączonej o pozwu. Sąd w niniejszej sprawie nie dopatrył się nieważności umów przelewu z uwagi na normę wynikającą z art. 510 § 2 k.c. Powód był więc czynnie legitymowany do dochodzenia niniejszym pozwem roszczenia z tytułu szkody w pojeździe należącym do A. B..

Nie była przy tym kwestionowana odpowiedzialność sprawcy zdarzenia drogowego, którego pojazd był ubezpieczony od OC w pozwanym zakładzie ubezpieczeń. Nie było to również przedmiotem sporu w toku likwidacji szkody, albowiem ubezpieczyciel sprawcy wypłacił na rzecz poszkodowanej kwotę ogółem 11.021,34 zł, uznając, że taka kwota pozwoli na przeprowadzenie naprawy przywracającej stan pojazdu do stanu sprzed zdarzenia.

Przedmiotem sporu była wysokość odszkodowania – powód skalkulował je jako hipotetyczny koszt naprawy. Zdaniem powoda wartość naprawy szkody ustalona w oparciu o prywatną opinię wynosiła 7585,63 zł, inaczej niż przyjął to ubezpieczyciel poszkodowanego. W tym miejscu należy odnotować najnowsze orzecznictwo Sądu Najwyższego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2018 r., sygn. II CNP 43/17, LEX nr 2490615 i przywołane tam inne orzeczenia SN), zgodnie z którym powstanie roszczenia w stosunku do ubezpieczyciela o zapłacenie odszkodowania, a tym samym jego zakres odszkodowania, nie zależą od tego, czy poszkodowany dokonał restytucji i czy w ogóle ma taki zamiar. Innymi słowy, niezależnie od tego, czy poszkodowany dokonał już odpowiedniej naprawy samochodu, to "sam obowiązek odszkodowawczy ubezpieczyciela pojawił się już z chwilą wyrządzenia poszkodowanemu szkody i nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy samochodu i czy w ogóle zamierzał go naprawić" (tak wyrok

Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2018 r., sygn. II CNP 32/17, LEX nr 2497991). Przepis art. 822 § 1 k.c. modyfikuje normę wynikającą z art. 363 § 1 k.c. bowiem jedynie w ten sposób, że roszczenie o przywrócenie stanu poprzedniego przekształca w roszczenie o zapłatę kosztów restytucji (tak wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2018 r., sygn. II CNP 41/17, LEX nr 2481973). Podobnie wyraził się Sąd Najwyższy w postanowieniach z dnia 7 grudnia 2018 r. o sygn. akt III CZP 51/18, 64/18, 72-74/18 publikowanych na (...). Powyższe stanowisko zaaprobował Sąd Okręgowy w Szczecinie, czemu dał wyraz w wyroku z dnia 15 czerwca 2018 r., sygn. akt VII Ga 278/18 (niepublikowany), w którym wyjaśnił, że wysokość odszkodowania powinna być ustalona na podstawie hipotetycznych kosztów naprawy pojazdu ustalonych niezależnie od poniesionych przez poszkodowanego kosztów naprawy. Stanowisko Sądu Najwyższego w tym zakresie jest już utrwalone (tak postanowienie SN z dnia 11 kwietnia 2019 r., III CZP 102/18) i doprowadziło do utrwalonego kierunku wykładni wskazanych przepisów. W orzecnictwie SN wyjaśniono również, że dla powstania roszczenia o naprawienie szkody nie mają znaczenia późniejsze zdarzenia m.in. w postaci sprzedaży uszkodzonego lub już naprawionego pojazdu (tak postanowienie SN z dnia 20 lutego 2019 r., III CZP 91/18 publ. tamże).

Tym samym podnoszona w sprzeciwie kwestia złożenia poszkodowanej propozycji naprawy w warsztacie partnerskim pozwanego czy zaferowanych rabatów na części zamienne, nie ma istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie (podobnie jak okoliczność, że w przypadku naprawy przez poszkodowanego pojazdu odszkodowanie powinno odpowiadać faktycznie poniesionym kosztom naprawy). Z tych zresztą przyczyn sąd w postanowieniu dowodowym z dnia 27 kwietnia 2020 roku ograniczył tezę dowodową, na którą został powołany przez pozwanego wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego sądowego.

Sąd kierując się wnioskami biegłego, ustalił, że zasadny koszt naprawy z zastosowaniem części klasy O i Q oraz dostępnych części alternatywnych i przy uwzględnieniu średnich stawek za roboczogodzinę wynosi 18.721,01 zł, mając na uwadze wiek, przebieg i stan pojazdu.

Kwota dotychczas wypłaconego odszkodowania z tego tytułu (11.021,34 zł) nie pokrywa zasadnych kosztów naprawy, ustalonych przez sąd na kwotę 18.721,01 zł. Różnica wynosi 7.699,67 zł. Z tych przyczyn zasądzono całą dochodzoną pozwem kwotę 5.100 zł tytułem części dalszych kosztów naprawy, zważywszy że powód sygnalizował w pozwie, że dochodzi części roszczenia.

O odsetkach orzeczono na podstawie art. 481 k.c., a termin spełnienia świadczenia przez zakład ubezpieczeń wynika z art. 817 § 1 i 2 k.c.

Stąd orzeczono jak w pkt I sentencji.

Rozstrzygnięcie o kosztach procesu w punkcie II sentencji wyroku znajduje podstawę prawną w art. 98 k.p.c., gdyż powód wygrał spór. Na koszty poniesione przez powoda w kwocie ogółem 2827,08 zł złożyły się: opłata sądowa od pozwu – 400 zł, wydatek na wynagrodzenie biegłego sądowego 610,08zł (pokryty z uiszczonej zaliczki w kwocie 800 zł), opłata skarbową od pełnomocnictwa 17 zł oraz koszty zastępstwa procesowego – 1.800 zł (ustalone zgodnie z § 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie).

W pkt III sentencji sąd na podstawie art. 80 ust. 1 w zw. z art. 84 ust. 1 i 2 u.k.s.c. zwrócił stronom niewykorzystane zaliczki w kwotach po 189,92 zł, z których pokryto po połowie wydatki na wynagrodzenie biegłego (w kwocie 1220,16 zł).

ZARZĄDZENIE

1. (...)
2. (...)
3. (...)